

DRUSKONIS

DRUSKININKŲ KRAŠTO SAVAITRAŠTIS. 22-IEJI LEIDIMO METAI. 2012 m. sausio 13 - 19 d. Nr. 2 (1143) TIRAŽAS - 5000 egz. KAINA - 2 Lt

“Didžiausia gimtadienio dovana – į mano gyvenimą sugrįžęs džiazas”, -

sako Ronata Balkaitienė. Dainininkė, mokytoja, politikė, galima sakyti, jau ir pramogų pasaulio dalyvė jubiliejinio gimtadienio proga savo draugams bei artimiesiems surengė neįprastą šventę. 40-metį minėjusi Ronata pasistengė, kad jos svečiai pasijustų tarsi Holivudo vakarėlyje.

8, 9 psl.

Ronata tikisi, jog paaugusi jos dukrelė Mėta irgi pasirinks dainininkės kelią

Filmuotą reportažą žiūrėkite internete www.druskonis.lt

Mašiną nukniaukė dėl to, kad tingėjo eiti

Kokia pirma mintis gali šauti galvon, radus balkone stovintį vazoną su gėlėmis? Ogi griebti jį į rankas ir šveisti iš devinto aukšto. Arba kokia idėja trinkelėtų kakton, vidury baltos dienos miesto centre pamčius svetimą mašiną su užvedimo raketais viduje?

3 psl.

“Jaučiuosi lyg būčiau Turkijos ambasadorius“

Interviu su nauju “Atgimimo” vid. mokyklos mokytoju iš Turkijos - 24-erių metų Gokhanu Taskin.

4 psl.

Planuose – jūra su paplūdimiu

Po dvejų metų Druskininkuose atsiras jūra. Žinoma, ne tokia didelė, kaip Baltijos, bet turės ne prastesnes bangas ir kur kas švaresnį smėlį.

16 psl.

Vakaras Birutės Zalanskaitės mirties metinėms paminėti

5 psl.

Prenumeruokite “DRUSKONĮ” metams nuo bet kurios dienos net **20 proc. pigiau!**

Užsiprenumeruoti galite pašte arba UAB “Drusvilma”, M.K.Čiurlionio g. 97/Vytauto g. 27. Užsakymai priimami ir tel. 51075.

Prenumeratoriums - visada pigiau!

SAVIVALDYBĖ
INFORMUOJA

● Druskininkų savivaldybė jau penktus metus iš eilės organizuoja Alytaus apskrities bendrojo lavinimo mokyklų klasių krepšinio varžybas Druskininkų savivaldybės taurei laimėti. Kaip ir kasmet, dėl geriausios krepšinio klasės titulo ir išpūdingų prizų (1 vietos laimėtojams atiteks 7 d. kelionė į Paryžių, 2 vietos – 4 d. kelionė į Prahą, 3 vietos – 3 d. kelionė į Krokuvą) varžysis Alytaus apskrities bendrojo lavinimo mokyklų 9-12 klasių mokiniai. Iš viso varžybose dalyvauja 56 bendrojo lavinimo mokyklos, tarpusavyje susirungs apie 1500 mokinių. Kovo pabaigoje numatomos finalinės varžybų kovos, kurios tradiciškai vyks Druskininkų sporto centre. Šiais metais pirmą kartą varžybų istorijoje pagrindi-

niu renginio rėmėju tapo UAB „Kautra“.

● 2011 m. gruodžio 30 d. – 2012 m. sausio 5 d. savaitraštyje „Druskonis“ Nr. 52, straipsnio „Greitoji pagalba kurorte išgelbėta“ antraštėje, buvo išspausdinta klaidinga informacija – vietoje Sveikatos apsaugos ministerijos biurokrato paminėtas Vilniaus teritorinės ligonių kasos (VTLK) biurokratas: „vienam biurokratui iš Vilniaus teritorinės ligonių kasos ... turėjo įrodinėti, kad Druskininkai toks pat kurortas, kaip Palanga, Nida ar Juodkrantė“. Apgailestaujame dėl šios apmaudžios klaidos, kadangi iš tiesų Vilniaus teritorinės ligonių kasos (VTLK) vadovai – direktorius Vytautas Mockus, jo pavaduotojai Dalia Šimulienė, Rimvydas Adomėnas kaip niekas kitas įvertino kurorto specifiką ir visapusiškai stengėsi padėti, išsaugojant

Druskininkų savivaldybė kviečia visus druskininkiečius šį penktadienį, sausio 13 d. 13.20 val., atvykti į „Ryto“ gimnazijos aktų salę, kur vyks Sausio 13-osios įvykiams prisiminti skirtas renginys „Uždekime atminimo žvakę“.

Susirinkusiesiems koncertuos „Ryto“ gimnazijos moksleiviai, folkloro ansamblis „Racilukai“, senjorų kolektyvas „Bočiai“, eiles skaitys Audronė Padegimaitė, mintimis (prisiminimais) dalinsis Sausio 13-osios brolijos narys, Druskininkų garbės pilietis Algirdas Valavičius ir savivaldybės mero pavaduotoja Kristina Miškinienė.

2 greitosios pagalbos brigadas Druskininkuose.

● Druskininkų jaunimo užimtumo centras yra gavęs Jaunimo tarptautinio bendradarbiavimo agentūros (JTBA) akreditaciją Europos savanorių tarnybos projektams realizuoti. Taigi Druskininkų jaunimas kviečiamas aktyviai domėtis galimybe savanoriauti ir dalyvauti Europos savanorių tarnybos veiklose.

Išsamesnę informaciją apie Europos savanorių tarnybos veiklas galite sužinoti Jaunimo užimtumo centre, Veisiejų g. 17, arba tel. 53056.

● Druskininkų jaunimo užimtumo centras įsigijo naują stalo futbolo žaidimą ir kviečia visus jaunuosius druskininkiečius išbandyti šią pramogą bei taip pat aktyviai dalyvauti kitose JUC aktyviose kūrybinėse veiklose.

Keturkojams pasieniečiams pareigos – tarsi smagus žaidimas

Juozas DULKEVIČIUS

Jei pareigūnams kova su nusikalstamumu yra sunkus ir atsakingas darbas, tai kitiems įstatymo sergėtojams – šunims – toks užsiėmimas yra tarsi žaidimas. Sieną kirtusioje mašinoje ieškoti narkotikų ar miške rasti dingusį žmogų keturkojams yra jaudinantis iššūkis, už kurį jie gauna apdovanojimą – skanėstą ar kinologo pagyrimą. Tačiau kad šuo taptų pilnaverčiu pasieniečių komandos nariu, reikia bent dvejų metų treniruočių, o tokio gyvūno kaina gali siekti ir 30 tūkst. Lt.

Kaip teigė Valstybės sienos apsaugos tarnybos (VSAT) kinologinės veiklos vadovas Žydrūnas Karčiauskas, per pastaruosius keletą metų keturkojų pasieniečių partnerių paruošimo lygis, gyvenimo bei darbo sąlygos Lietuvoje ženkliai pagerėjo ir niekuo nenusileidžia Vakarų Europos šalių pasienio tarnyboms. Prie to didžiąją dalimi prisidėjo Išorės sienų fondo (ISF) lėšos. Iš viso pagal šio fondo daugiametę 2007-2013 m. programą pasieniečių kinologijos veiklai ir materialinei bazei numatyta skirti 387 tūkst. eurų. Dalis lėšų buvo skirti kinologų ir jų augintinių mokymams. Praėjusiais metais pareigūnai įgūdžius lavino dalyvaudami patyrusių Suomijos instruktorių mokymuose, kurie buvo finansuoti iš ISF 2009 m. metinės programos lėšų.

Skatinami žaidimais

Vilniaus rinktinės Lavoriškių užkardoje dirbantis pasienietis kinologas Arūnas Krivičius buvo vienas iš 22 Lietuvos specialistų, dalyvavusių suomių instruktorių mokymuose. „Kadangi aš su savo penkerių metų belgų aviganė Taiga dirbu žalioje juostoje, man aktualiausia žmonių paieška. Suomijos kinologai, pasižy-

Pasieniečiai ir jų keturkojai pagalbininkai visada pasirengę

VSAT nuotrauka

mintys itin didele patirtimi ir aukštu kompetencijos lygiu, pademonstravo naujausią darbo su šunimis metodiką ieškant asmenų, sekant pėdsakus. Gautas žinias perduodu savo kolegoms, jau dabar galime pasakyti, kad įgyta patirtimi ir žiniomis esame patobulėję per visą galvą“, - pasakojo VSAT pareigūnas.

Tarnybiniai šunys mokymuose sutvirtino nuo vaikystės jiems skiepytus įgūdžius rasti pasislėpusį žmogų, atpažinti ir aptikti narkotines medžiagas, tabaką, sprogstamąsias medžiagas. A.Krivičiaus teigimu, tarnybinio šuns dresavimas vyksta linksmo žaidimo forma, nenaudojant jokios prievartos. „Šuniui pareigų atlikimas teikia džiaugsmą, kaip mes vadiname, gyvenimo malumą. Kiekvienas šuo skatinamas jam priimtiniusia motyvacija. Pavyzdžiui, gerai atlikusi užduotį, Taiga pamaloninama žaidimu su skudurine pele ar kamuoliuku, jai tai didžiausias džiaugsmas, dėl kurio ir stengiasi. Kai šuo tampa tarsi šeimos nariu, su kuriu kartu ir keliamasi, ir gulamasi, tarpusavyje supratimas tampa ypač stiprus“, - sakė pašnekovas. A.Krivičius su Taiga Lavoriškių užkardos ruože prie sienos su Baltarusija patulioja paromis. „Darbą pradėdau aštuntą rytą ir baigiu po paros. Visą tą lai-

ką patruliuojame arba pėsčiomis, arba specialiu transportu. Įtartinų pėdsakų užtinkame kone kiekvieną dieną, štai neseniai Taiga tokiais sekė net dvidešimt kilometrų, bet tuomet pažeidėjų aptikti nepavyko. Dažniausi pažeidimai šioje pasienio vietoje – nelegalūs imigrantai ir akcizinių prekių kontrabanda. Prieš pusantro mėnesio Taiga surado 18 dėžių rūkalų, kurios buvo paslėptos įvairiose miško vietose, taip pat padėjo surasti ir sulaikyti įtariamą kontrabandininką. Jei ne belgų aviganė, kontrabandinis krovinytis greičiausiai būtų likęs nepastebėtas. Taiga taip pat talkino aptinkant ir sulaikant ne vieną sienos pažeidėją, padėjo surasti keletą miške pasiklydusių senolių“, - teigė VSAT kinologas.

Paklaustas, ar tarnybiniai šunys yra ištisios disciplinuoti ir nekrečia šunybių, kinologas prisiminė, jog Taiga eibių prikrėsdavo tik būdama jaunesnė. „Kol sulaukė vienerių, Taiga ne kartą pasiautėdavo namie, tai batus sugriauždavo, tai laidus apkramtydavo. Dabar ji jau ramesnė – ka-

dangi pasieniečių šunys gauna ištisios didelį darbo ir treniruočių krūvį, namie jie dažniausiai tik ramiai ilsisi ir miega“, - aiškino A. Krivičius.

Indėlis – neišmatuojamas pinigais

VSAT kinologinės veiklos vadovas Žydrūnas Karčiauskas pasakojo, kad Lietuvos valstybės sienos apsaugoje tarnaujantys šunys skirstomi pagal tris specializacijas – vieni dirba žalioje juostoje ir geba aptikti pėdsakus bei jais sekti, rasti paslėptus daiktus ir ieškoti ir sulaikyti asmenis, antri tarnauja pasienio kontrolės punktuose, o jų pareiga yra įvairių nelegalių medžiagų paieška, treti geba daryti ir tai, ir tai, todėl vadinami universalais, tokių keturkojų Lietuvos sienos apsaugoje šiuo metu tarnauja 45.

„Tarnybinio šuns paruošimas – tai ilgas, brangus ir sudėtingas procesas, prasidedantis jau nuo šuniuko parinkimo. Sienos apsaugai tinka tik geros sveikatos, ištvermingi ir motyvuoti šunys. Šios savybės nustatomos specialiais testais, o pats mokymo, treniruočių procesas trunka iki dvejų metų, nors tarnauti tokie gyvūnai paprastai pradeda būdami vienerių. Yra paskaičiuota, kad vieno tarnybinio šuns išlaikymas per metus kainuoja apie 2,5 tūkst. litų. Palyginti su šių keturkojų indėliu saugant Europos Sąjungos išorės sienas ir sulaikant pažeidėjus, padedant pasieniečiams atlikti kitas svarbias funkcijas, tai nėra daug. Būna nemažai situacijų, kai šuo gelbsti ir pačiose beviltiškiausiose situacijose, kur žmogus yra bejėgis“, - tvirtino Ž.Karčiauskas.

VIDAUS REIKALŲ
MINISTERIJA

SAVIVALDYBĖ
INFORMUOJA

GRUODIS

■ Mūsų bendruomenė sustiprėjo 5-omis susituokusiomis poromis. Vyriausia ištekejusioji turėjo 42-ejus metus, vyriausias vedęs – 49 m.

Jauniausia nuotaka buvo 19-os metų, jauniausias jaunikas – 22 metų. 1-ąjį kartą susituokė 2 vyrai ir 3 moterys, 2-ąjį kartą vedė 3 vyrai, 4-ąjį kartą ištekejė 2 moterys.

■ Išsituokė 8 poros. Jauniausia išsituokusioji turėjo 19 m., vyriausioji – 58 m. Jauniausias išsiskyręs buvo 20 m., vyriausias – 59 m. Ilgiausiai santuoka tęsėsi 36-erius metus, trumpiausiai – 1 m. 3 poros turėjo po 1 nepilnametį vaiką, 1 pora – 2 vaikus.

■ Bendruomenė praturtėjo 9-iais naujagimiais – 2-iem berniukais ir 7-iomis mergaitėmis. Vaikams suteikti tokie vardai: Eleonora, Mėja, Smiltė, Maja, Adrija, Eva, Deinora; Dominykas, Matas. 1-ojo vaiko sulaukė 7 šeimos, 2-ojo – 2 šeimos. Jauniausia motina pagimdė 21-erių metų, jauniausias tėvas turėjo 22 m. Vyriausia motina ir tėvas turėjo po 29 m.

■ Mirė 21 žmogus: 11 vyrų ir 10 moterų. Amžinybėn išėjo Druskininkų miesto 12 gyventojų (7 vyrai ir 5 moterys), Viečiūnų seniūnijos 5 gyventojai (1 vyras, 4 moterys), Leipalingio seniūnijos 2 vyrai, kitų savivaldybių 2 gyventojai. Jauniausias velionis turėjo 35-erius metus, jauniausia – 55-erius metus. Vyriausias velionis sulaukė 91-erių metų, vyriausioji – net 101-erių metų. Amžinybėn išėjo Druskininkų miesto gyventojai: 71-erių metų Ona Chodorovskienė, gyv. Veisiejų g., mirusi gruodžio 7 d., 81-erių Vytautas Cikanavičius, gyv. Antakalnio g., miręs gruodžio 10 d., 79-erių Izelė Galkantienė, gyv. M.K.Čiurlionio g., mirusi gruodžio 11 d., 79-erių Aleksandras Girkus, gyv. Gardino g., miręs gruodžio 2 d., 44-erių Rimas Jakimavičius, gyv. Gardino g., miręs lapkričio 29 d., 68-erių Vytautas Janeika, gyv. Ateities g., miręs gruodžio 24 d., 101-erių Antanina Jaskelvičienė, gyv. L.Giros g., mirusi gruodžio 17 d., 86-erių Janina Petrauskienė, gyv. Gardino g., mirusi gruodžio 9 d., 84-erių Ona Pigagienė, gyv. Liškiavos g., mirusi gruodžio 23 d., 35-erių Valdas Šabanovičius, gyv. M.K.Čiurlionio g., miręs gruodžio 10 d., 48-erių Viktoras Zubenis, gyv. Liškiavos g., miręs gruodžio 9 d.;

Druskininkų savivaldybės gyventojai: 55-erių metų Ona Bobinienė, gyv. Neravų k., Dainavos g., mirusi gruodžio 23 d., 75-erių Alfonsas Eidukas, gyv. Ricielių k., miręs gruodžio 15 d., 85-erių metų Malvina Jančiauskienė, gyv. Švendubrės k., Užupio g., mirusi gruodžio 3 d., 92-erių Bronislava Kisielienė, gyv. Rاندamonų k., mirusi gruodžio 27 d., 77-erių Kazimieras Domininkas Klovas, miręs gruodžio 9 d., 91-erių Antanas Mulerčikas, gyv. Leipalingyje, Parko g., miręs gruodžio 3 d., 76-erių Ona Pavilionienė, gyv. Viečiūnų k., Jaunystės g., mirusi gruodžio 7 d., 64-erių Vatslovas Viknyus, gyv. Viečiūnų k., Verpėjų g., miręs gruodžio 29 d.;

kitų savivaldybių gyventojai: 60-ies metų Vladimir Medvedev, gyv. Vilniuje, 78-erių Ramutė Valentienė, gyv. Lazdijų raj. Valentų k.

Pateikė Druskininkų savivaldybės administracijos Teisės ir civilinės metrikacijos skyrius

“Jaučiuosi, lyg būčiau Turkijos ambasadorius“

Tąsyk, kai „Atgimimo“ vidurinės mokyklos direktorė Danutė Časiene mums pristatė jauną praktikantą iš Turkijos, atvykusį padirbėti, matėme, kad jis jaunas ir gražus. Po kelių dienų mokytojų kambaryje pasirodė skelbimas, kviečiantis mokytis turkų kalbos. Tai gi vaikas myli savo gimtąją kalbą. Gražu ir pagirtina. Duokdie mūsų lietuviams, išvykusiems į kitą šalį, pasekti šio jaunuolio pavyzdžiu. Juoba kad susidomėjimas lietuvių kalba, kaip seniausia indoeuropiečių gyvąja kalba, pasaulio universitetuose neblėsta ir dabar. Kitąsyk susitikau šį vaikina koridoriuje, kai šurmulys bene didžiausias, nes mokinukai skubėjo nemokamų priešpiečių. Šyptelėjau ir pasisveikinau lietuviškai. Jauno žmogaus akyse pamačiau liūdesį, paslėptą akies kamputyje. Visiems, atsidūrusiems svečioje šalyje, iš pradžių nelengva. Trečią kartą buvau maloniai nustebinta, kai Gokhanas, atėjęs į mokytojų kambarį, kuo gražiausiai pasisveikino lietuviškai. Intonavo aiškiai, sukirčiavo puikiai. Vadinas, gabus kalboms. Kaip jam sekasi mūsų mieste? Jam, atvykusiam iš kitos erdvės. Pakalbintas vaikas mielai dalijosi išpuodžiais apie savo gyvenimą Druskininkuose, apie bendravimą su vaikais bei suaugusiais. Beje, turkų kalbą panorą mokytis kai kurie mokiniai, prie jų mielai prisidėjo ir jo praktikos vadovė Gitana Stukienė, o mūsų svečias jau moka lietuviškai ne tik pasisveikinti.

- Kokie vėjai Jus atpūtė į mūsų miestą?

Gokhanas: Po universiteto baigimo aš ruošiuosi būti mokytoju. Tai labai įtemptas laikotarpis, nes, norint dirbti mokytoju, reikia išlaikyti tam tikrus egzaminus. Nusprendžiau tapti „Comenius“ asistentu. Rinkausi Europos šalį, kurioje būtų kuo mažiau turkų tautybės žmonių: norėjau pasinaudoti galimybe pažinti kitą kultūrą bei tobulinti anglų kalbos žinias. Be to, man patinka ne tik nauji išpuodžiai, bet ir iššūkiai.

Ir štai aš „Atgimimo“ vidurinėje mokykloje nuo spalio 5-tos dienos. Manau, įgausiu ir pedagoginių gebėjimų, nes dirbu su patyrusiais mokytojais, susipažinsiu su kitokia negu Turkijos mokymo sistema. Dar noriu pažinti jūsų tradicijas, papročius, gyvenimo būdą. Lietuva yra pirmoji mano aplankyta užsienio šalis. Jaučiuosi, lyg būčiau Turkijos ambasadorius Lietuvoje, noriu ir jus supažindinti su savo tėvyne, kalba, kultūra, tradicijomis ne iš nuogirdų ar televizijos laidų, bet iš gyvo žodžio bei veiklos.

- Kokie pirmieji išpuodžiai apnioko Jus, tik ką atsidūrusį mūsų kurorte?

- Iš praktikos vadovės Gitanos Stukienės ir interneto laikmenų susipažinau su jūsų miestu. Kai atvažiavau, supratau - šis miestas dar gražesnis negu nuotraukose. Su praktikos vadove ir mokiniais išsiruošėme į ekskursiją po Druskininkus. Sužavėjo ne tik „Snow Arena“, vandens parkas, ypač grožėjaisi gamta, miškais, upėmis ir ežerais. Puikus jūsų kurortas, tin-

Mokytoja Gitana Stukienė ir jos asistentas Gokhanas Taskin su turkų kalbos būrelio nariais

G.Taskin su mokiniais prie Druskonio ežero

kantis poilsiauti ir aktyviai sportuoti. Kadangi ketinu būti čia net devynis mėnesius, tikrai ne tik grožėsiuos miestu, bet ir aktyviai išnaudosiu savo, kaip „Comenius“ asistento, laiką. Net ir neilgai pagyvenus, man jau susidarė išpuodis, kad lietuviai yra daug dirbantys ir aktyviai poilsiaujantys žmonės. Ypač smagu matyti jūsų senjorus, vytais minančius dviratį, daug vaikščiojančius. Aš taip pat labai mėgstu važinėti dviračiu, bet laukis pavasario.

- Sakoma, kad jaunimas šiais laikais visur turi panašumų. Visgi esama temperamento, įpročių, papročių skirtumų. Kas jums pirmiausia krito į akis, žvelgiant į lietuvių vaikus, jaunuolius?

- Jūsų mokiniai, su kuriais teko bendrauti, patiko: jie aktyvūs, žingidūs, po pamokų daugelis užsima papildoma veikla – lanko sporto būrelius, muzikuoja, piešia. Viską išmano apie krepšinį – puiku. Tačiau vienas dalykas mane nustebino. Teko girdėti, kad daug jaunuolių svajoja išvykti iš Lietuvos ar jau yra išvykę. Aš nekalbu apie tuos, kurie vyksta studijuoti į svečias šalis, bet jei jaunuoliai, baigę aukštąjį mokslą tėvynėje, išvyksta į užsienį plauti indų, kad užsidirbtų pinigų, nes negauna darbo, belieka apgailėstau-

manęs klausinėtų, tai visai manęs netrikdo ir nevargina. Turiu pripažinti, kad daug jūsų mokinių su malonumu mokosi anglų kalbą, o kai kurie puikiai kalba angliškai, nors dar yra tik, pvz., šeštokai (šiuo metu aš dėstau mokytojos Gitanos 6, 8 ir 10 klasėse) Manau, kad tai ir jūsų mokytojų nuopelnas. Nepaisant jų užimtumo, jie visada stengiasi atlikti namų darbus laiku.

- Be laisvalaikio nė vienas jaunas žmogus neįsivaizduoja savo gyvenimo. Labai norisi pasmalsauti, ar turite ką veikti po darbo mokykloje, ir kokią veiklą jau ištraukėte, kaip jums sekasi bendrauti su tais, kurie nemoka ne tik turkiškai, bet ir angliškai?

- Lyginant su Turkija, su mano gimtuoju miestu, Druskininkuose labai maža veiklos vakarais. Turkijoje gyvenimas verda ir po 9-10 valandos vakaro. Manau, tai yra jūsų mažo miesto specifika. Jau pradėjau lankyti treniruoklių salę Druskininkų sporto centre. Noriu padėkoti sporto centro direktoriui Julijui Matulevičiui už suteiktą galimybę. Norėčiau pažaisti rankinį, jei tik rasčiau bendraminčių komandą. Vakaraus skaitau knygas, per televizorių žiūriu futbolo ir krepšinio varžybas. Mėgstu stebėti varžybas gyvai. Pavasarį, kai atšils orai, tikiuosi išsigyti dviratį, nes labai mėgstu važinėti, o Druskininkai - labai tinkama vieta tokiai veiklai. Savaitgaliais aš bandau susitikti kitus „Comenius“ asistentus, važiuoju į Vilnių. Jau aplankiau Kauną, Kelmę, Trakus, Šiaulius, Ukmergę.

Jei man prireikia pagalbos bendraujant oficialiose įstaigose, mano vadovė Gitana mielai pagelbsti. Kai vykstu į kitus miestus, aš stengiuosi kalbinti jaunesnius žmones, nes vyresnieji paprastai kalba rusiškai, bet ne angliškai, o kai kurie iš jų, kalbinami angliškai, net nesileidžia į kalbas. Teko tai patirti Vilniuje, kai žmonės, net neišklausę mano klausimo, nuedavė šalin. Štai kodėl aš noriu pramokti lietuviškai ir sausio mėnesį dalyvausiu KTU rengiamuose intensyviuose lietuvių kalbos kursuose asistentams.

- Kaip sekasi juos mokytis turkų kalbos, ar jau pastebimi mokymosi rezultatai? Ką jau mokate be pasisveikinimų, atsiveikinimų, palinkėjimų, pasiteiravimų?

- Šiuo metu aš mokau turkų kalbos 6-10 klasių moksleivius, o iš suaugusiųjų mano mokinė yra tik mano praktikos vadovė Gitana. Ji noriai mokosi, nepraleidinėja užsiėmimų, atlieka namų darbų užduotis. Turiu pastebėti, kad jos turkiška tartis yra labai gera. Smagu, kad mano mokiniai jau moka turkiškai daugiau, negu aš lietuviškai. Per šias pamokėles bendraujame draugiškai, vengiame formalumų. Mokau ir turkiškų žaidimų, planuojame ir kulinarijos pamokas.

- Beje, ar labai gražios lietuvių tės?

- Manau, niekas negali paneigti šios tiesos. Lietuvaitės tikrai gražios ir patrauklios. Tačiau reklaminis šūkis, kad Lietuva yra gra-

žių merginų šalis, gali būti naudojamas tik turizmo plėtros tikslais. Manau, jūs labiau didžiuojatės jų tvirtu, nepriklausomu charakteriu, darbštumu, atsakomybės jausmu. Tai ypač žavi mane. Neilgai pagyvenęs Lietuvoje, aš pažinau būtent tokias moteris. Dabar vyrai valdo pasaulį ir kartais diskutuojama, kas nutiktų, jei pasaulį valdytų moterys? Manau, kad jei taip atsitiktų, Lietuva būtų puikus tokio valdymo modelio pavyzdys.

- Kokio elgesio ar veiksmų Jūs netoleruotumėte?

- Esu labai kantrus ir tolerantiškas ir ne taip lengva mane supykdyti. Vis dėlto su kai kuo nesitaukstu. Visų pirma, negaliu pakęsti pataikavimo. Tai mane, kaip žmogų, trikdo. Aš taip pat nemėgstu dviveidžių žmonių, kurie kalba už akių - niekad nežinai, ko gali iš jų tikėtis. Netoleruoju rasizmo ar ksenofobijos.

- Ko labiausiai šiuo metu pasiilgote iš savo gimtinės? Iš kur esate kilęs – iš didelio miesto ar unikalių vietovės, kurios net ir žemėlapyje reikėtų paieškoti?

- Žinoma, aš ilgiuosi savo šeimos ir draugų. Dar labai ilgiuosi turkiško maisto. Bandau pats pasigaminti, bet, deja, ne visų sudėtinųjų dalių galiu išsigyti jūsų parduotuvėse. Ir etikečių užrašai ne visi aiškūs. Be abejo, ilgiuosi saulės ir šilumos - labai laukiu jūsų pavasario.

Mano gimtasis miestas Isparta yra nedidelis – 220 tūkst. gyventojų. Taip, jis nedidelis lyginant su didžiais Turkijos miestais. Isparta yra vadinamas rožių miestu. Čia auginama apie 80 procentų visų Turkijos rožių, ir tuo mūsų miestas yra išskirtinis. Mes gaminame labai daug produktų iš rožių: vandenį, muilą, aliejus, kremą odai, uogienę ir net ledus. Mūsų miestą dar garsina ypatingi rankų darbo kilimai.

- Tradicinis klausimėlis, kurį dažnai užduodame, - ko norėtumėte palinkėti mūsų moksleiviams ir mokytojams?

- Pirmiausia aš nuoširdžiai noriu palinkėti jūsų mokiniams ir mokytojams sveikatos ir laimės, sėkmės moksle, darbe ir asmeniniame gyvenime. Ta pačia proga aš noriu padėkoti mokyklos direktorei Danutei Časienei ir pavaduotojai Loretai Šilanskienei už rūpinimąsi ir svetingumą. Jos geranoriškos ir padeda man įvairiais klausimais. Mano praktikos vadovė Gitana nusipelnė ypatingos padėkos. Ji yra man tikros mokytojos pavyzdys, net nežinau, kaip išreikšti dėkingumą jai už viską, ką ji gero padarė dėl manęs. Viliuosi, jog kada nors ir aš būsiu toks pat puikus mokytojas, kaip mano praktikos vadovė.

- Dėkojame už pokalbį. Tiki-mės, kad mūsų mieste jums nepails, o laikas, praleistas su mūsų mokiniais ir mokytojais, bus puikus kelialapis į Pedagogikos šalį. Toje šalyje nuobodžiauti neteks, o laiko mašina bus greitesnė už kitas.

Kalbėjosi Izabelė ŪSIENĖ
Atsakymus iš anglų kalbos vertė
Gitana Stukienė

„Ainu per kiemų, klausau per sienų, girdzu, kalba apie mani žmonės“

Izabelė ŪSIENĖ

Druskininkų M. K. Čiurlionio meno mokykloje per Tris Karalius Birutės Zalanskaitės mirties metinėms paminėti surengtas vakaras, kurį inicijavo savivaldybės administracijos vyriausioji specialistė turizmui ir kultūrai Ingrida Griuniūtė, organizavo Ona Akstinaitė-Subačienė, Nijolė Noreikaitė ir Lina Dunauskytė.

B. Zalanskaitė pristatant savo dainų kompaktinę plokštelę Vilniaus mokytojų namuose

Sugebėjo matyti, kas atsiveria anapus

Salėje tyliai skambėjo liaudies dainų pynė iš B. Zalanskaitės CD „Lakštai lakštutė“. Girdime dainą „Ainu per kiemų, klausau per sienų, girdzu kalba mani žmonės“. Lyg ir nebūtų iš mūsų išėjusi - visiems tokia sava, žinoma, esama, asmenybė, apie kurią nesitaria žodžiai būtuojų kartiniu laiku. Renginio pradžioje suskamba kanklių muzika, kurią atlieka muzikos mokytoja Asta Jankutė. Kankliavimą keičia įrašas - „Ave, Marija“. Skaidri jos melodija primena bėgantį laiką, o atlikėja B. Zalanskaitė į mus jau žvelgia iš Anapus.

B. Zalanskaitė jaunystėje

Renginio vedėja L. Dunauskytė pirmiausia suteikia žodį klebonui Žydriui Kuzinui. Klebonas pažymėjo ypatingus Birutės nuopelnus aplinkinėse parapijose ir pavadino ją giesmių angelu. „Jos giesmės Ratnyčios, Panaros, Liškiavos bažnyčiose kėlė žmonių dvasią, artino Dievo prisilietimą“, - pagarbiai kalbėjo klebonas. „Paskutinėmis Birutės gyvenimo dienomis mačiau, kaip spindėjo Jos akys, kaip Ji gebėjo sunkios ligos ir mirties akivaizdoje matyti ne tai, kas gyvenimą užveria, o tai, kas atsiveria anapus mirties slenksčio. Linkėčiau visiems tokio Dievo prisilietimo, kuris suteikia jėgų net sunkiausioms gyvenimo akimirkomis“, - baigė savo pasakojimą kunigas Ž. Kuzinas.

Prisiminimus apie mūsų krašto šviesių kultūros asmenybę keitė Viktorijos Daujotytės paliudijimas, kurį perskaitė renginio vedėja Lina. „Tai, ką Birutė dainavo, visada turėjo vertės prabą. Jos dainos ir giesmės – tai dvasinė meditacija“, - teigė profesorė V. Daujotytė.

Trapumas ir ypatinga stiprybė

„Greitai byra mūsų gyvenimo dienų smiltelės. Rodos, tik vakar šita salė buvo pilnutėlė miesto žmonių, atėjusių atsisveikinti su Mokytoja Birute. Visus juos buvo palietusi šios asmenybės šviesa“, - pradėjo savo pasakojimą Druskininkų miesto garbės pilietis, ilga-

metis M. K. Čiurlionio muziejaus direktorius Adelbertas Nedzelskis. Jis prisiminė tuos laikus, kai muziejaus erdvę ypač nuskaidrino muzika. Kokį gražų indėlį įnešė mokytoja Birutė. Ekране atvertas Birutės įrašytos kompaktinės plokštelės „Lakštai lakštutė“ viršelis, kurio autorius – A. Nedzelskis. Jis prisiminė tuos laikus, kai Birutei teko patirti nemažai nuoskaudų dėl to, kad buvo tikinti, kad lankė bažnyčią. Ją gelbėjo ypatingas darbo profesionalumas, pasiekti rezultatai. Kalbėtojas pabrėžė ne tik šios moters jautrumą, trapumą, bet ir ypatingą stiprybę, ginant savo moralinius principus. Jos protėvių dainos skambėjo miesto ir kaimo kultūrinėse erdvėse. Atgavus Lietuvos nepriklausomybę, gražiai ir dvasingai suskamba jos atliekamos giesmės. Baigdamas kalbėti, dailininkas A. Nedzelskis citavo žodžius, kurie tarytum atspindėjo Birutės gyvenimo esmę: „Jos gyvenimas buvo tarsi vienas rišlus sakinyš.“

Aukojojosi beatodairiškai

Prisiminimus tęsė mokytoja Liuda Petrauskienė. Daugelį metų kartu dirbusi, ji stebėjo mokytojos gyvenimą iš arti: „Buvome bičiulės. Ir man šalia jos teko pamatuoti žmogaus gyvenimo kokybę. Jos matu. Birutės postulatai buvo tvir-

ti ir nepajudinami, jų laikėsi visą savo gyvenimą. Tėvynė, tikėjimas, darbas, mokiniai. Jiems aukojosi beatodairiškai. Daug jos ugdytinių tapo profesionaliais mokytojais. Jos dainos transformavosi į giesmes – dvasinę meditaciją. Atėjusi iš patriarchalinės šeimos, Birutė išliko dora ir ištikima savo pasirinktai misijai – skleisti dvasios spindesį dainomis ir nepriekaištingai atliekamam darbu. Kartu Birutė buvo ir žemiška moteris, dovanojanti moterišką rūpestingumą savo serims, jų vaikams ir šeimoms. Sersers jauniausios dukters vestuvėse, jau nujausdama savo gyvenimo laikinumą, Birutė padovanojo krikšto marškinėlius būsimam jaunavedžių kūdikui. Ji visada siekė tobulumo. Gražiai kalbėjo, intonavo, puikiai kirčiavo – didžiavosi savo mokytoju Arnoldu Piročkinu. Ir mūsų tartį dažnai pataisydavo. Ji nepakentė sovietinio melo, nors kantriai nešė persekiojimo naštą, buvo sekama, ne sykį teko eiti aiškintis į saugumo skyrių dėl įrašų užrašų knygelėse. Nesigilino, kas galėjo įduoti, informuoti. Laikas parodo žmogaus didumą. Birutė paliko ryškų pėdsaką savo dainomis, giesmėmis, doros pavyzdžiu“.

Jautė Dievo kūriniją

Mokytojas Almantas Šturma kalbėdamas džiaugėsi, kad galėjo patirti daug bendros veiklos. Kartu dainavo, klausė jos nuostabaus giedojimo Gerdašių, Liškiavos bažnyčioje, kurioje ir šiuo metu A. Šturma vargoninkauja. Čia Birutė nuolat buvo kviečiama giedoti. Poreikį dainuoti, giedoti buvo paveldėjusi iš tėvo Petro Zalansko, žinomo liaudies dainininko. Almantui teko matyti, kokia Birutė yra gailėstinga viskam, kas yra šalia: žmogui, augalui ar gyvūnėliui. Iš tiesų ji mokėjo jausti visą Dievo kūriniją – žmogų, gamtą, dangaus grožybes ir religinio išgyvenimo palaimą. Mokėjo ir papeikti, jei matė aplaidumą, menką išprusimą ar kitus dalykus. Nors jos dainavimas visiems atrodė kone tobulas, prieš koncertus labai jaudin-

Mokytojų sakralinės muzikos ansamblis (vadovė Irena Daniušienė)

davosi. Savo ugdytinius, kurių daugelis tapo konkursų laureatais, labai rūpinosi ne tik kaip mokytoja, bet ir kaip mama. „Mums buvo gera šalia jausti tokią stiprią ir šviesią asmenybę“, - pridūrė A. Šturma.

„Jos palaiminimas mane lydi“

Toliau kalbėjo Ramunė Jankutė – Šeštokienė, Birutės mokinė, 1981 m. respublikinio Balio Dvariono pianistų ir stygininkų konkurso laureatė - ji skambino fortepijonu. Jaudinančiai nuskambėjo Ramunės perskaitytas atvirukas, kurį kažkada gavusi iš savo mylimos mokytojos. Šitiek metų išsaugoti ir perskaityti žodžiai paliudijo gražius ir taurius mokytojos Birutės ryšius su savo mokiniais. R. Šeštokienė pasakojo, koks svarbus buvo tada mokytojos profesinis meistriškumas, motiniškas rūpinimasis prieš atsakingą pasirodymą, gražus pasitikėjimas jos sugebėjimais ir džiaugsmas, pasiekus tokį aukštą įvertinimą. „Jos palaiminimas mane lydi iki šiol ir skatina puoselėti muzikos meno subtilybes. Ir šiandien girdžiu mokytojos žodžius apie magišką galią, prisilietus prie M. K. Čiurlionio muzikos, džiugią palaimą, kai pasijunti maža, bet graži natelė tarp kitų, taip pat labai svarbių. Jos žmogiškumo šviesa mane stiprina gyvenimo kelyje“, - baigė savo pasakojimą Ramunė.

Tvyroyo susimąstymo nuotaika

Savivaldybės administracijos vyriausioji specialistė turizmui ir kultūrai I. Griuniūtė nuoširdžiai padėkojo vakaro rengėjams už gražią iniciatyvą, turiningumą, svečiams - už malonius prisiminimus.

Vakaro baigtį vainikavo mokytojų sakralinės muzikos ansamblio giesmės „Salve Regina“, „Salvator mundi“, „Marija Regina“. Ansamblio vadovė Irena Daniušienė B. Zalanskaitę prisimena kaip neabejotiną autoritetą, kolegę, visada pasiruošusią padėti, nepaliestą mūsų laikų viruso – konkurencijos.

Pasakojimus, prisiminimus kei-

tė dainų ir giesmių įrašai, kurie tarytum palaikė salėje tvyrančią susimąstymo nuotaiką apie tai, kaip laikas skaičiuoja žmogaus gyvenimo akmenėlius – gražius ir nelabai, nugludintus ir šiurkštokus.

Skirstėmės nurimę sieloje. Vieni kitiems sakėme gerumo ir paskatintimo žodžius – kaip gražų aidą iš B. Zalanskaitės gyvenimo

RENGINIAI

Sausio 13 d. 13.20 val. „Ryto“ gimnazijos aktų salėje Renginyš, skirtas Laisvės gynėjų dienai paminėti „Uždekime atminimo žvakę“.

15 d. 15 val. M.K.Čiurlionio memorialiniame muziejuje Fortepijonu groja LMTA Alina Vladykaitė.

18 d. 19 val. san. „Draugystė“ centrinių rūmų 207 kab. Vakaronė „Padainuokime sustoje“. Dalyvauja Druskininkų „Bočiai“, kaimo kapela, dainų ansambliai, linijinių šokių kolektyvas.

PARODOS

Galerija „Sofa“ Sausio 13 d. 17 val. Valdo Giliiaus fotoparodos „Life“ atidarymas.

Miesto muziejus Druskininkiečių dailininkų paroda „1“.

Mažoji galerija Kalėdinė paroda.

V.K. Jonyno galerija Jūratės Kazakevičiūtės kūrinių paroda „Esybių nuojauta“.

Viešosios bibliotekos Miesto filialas

M.K.Čiurlionio meno mokyklos V.K. Jonyno dailės skyriaus nuolatinės B ir 1A kl. mokinių darbų paroda „Žiemužės džiaugsmas“ (mokytoja-metodininė Ona-Birutė Railienė).

Viešbučio „Pušynas“ galerijoje Ričardo Dailidės fotoparoda „Nuo cenzūros laisvės link“.

„SPA Vilnius Sana“ konferencijų centre Kazio Kęstučio Šiaulyčio kariatūrų paroda.

M.K.Čiurlionio meno mokyklos Dailės skyriuje Kalėdinių mezginių paroda.

“Didžiausia gimtadienio dovana – į m

- sako Ronata Balkaitienė. Dainininkė, mokytoja, politikė, galima sakyti, jau ir pramogų pasaulio dalyvė jubiliejinio gimtadienio proga savo draugams bei artimiesiems surengė neįprastą šventę. 40-metį minėjusi Ronata pasistengė, kad jos svečiai pasijustų tarsi Holivudo vakarėlyje.

Rasita BOČIENĖ

Žvaigždė pažvelgė į žemę?

“Viskas ten buvo humoras, - kvatoja Ronata, paklausta, ar tikrai jau ėmė laikyti save dėmesio reikalaujančia žvaigžde. – Yra tokia gera frazė: “Žvaigždės žiūri į žemę”. Tai reiškia, nėra pas mus čia jokių žvaigždžių. Galvojau apie artimus žmones, be kurių nebūčiau nieko pasiekusi, todėl norėjau jus sukviesti ir padėkoti. O jei atvirai – suknelę pasiskolinau, draugė nugrimavo, kirpausi pas pažįstamą, kuris iš tikrųjų Vilniuje šukuoja žvaigždes, fotografavimosi stendą padarė draugės brolis, filmavo kameros, blyksėjo fotoaparatai blykstės – kuo aš ne žvaigždė?”

“Visą vakarą juokiausi iš savęs, nes norėjau, kad visiems susirinkusiesiems būtų linksma”, - staiga surimtėjusi prisipažįsta moteris.

- Kaip manai, Ronata, kada iš tiesų subręsta pramogų pasaulio žmonės?

- Įvairiai. Esu įsitikinusi, jog pirmiausia turi daug dirbti ir tada imi viską kitaip vertinti. Bet aš tikrai laiko neskaičiuoju – nei darbe, nei laisvalaikiu. Jei prireikia kam nors padėti, stengiuosi iš širdies, kartais tenka mane net stabdyti. Esu darboholikė ir visur ieškau tobulumo. Galiu pasakyti - kai iš tiesų stengiesi, tada ko nors ir pasieki.

- Surengi tokį šou jubiliejaus proga, tad dabar visi žinos, kiek tau metų...

- Niekaip nesuprantu prietaro, kad moteris turi nesakyti, kiek joms metų. O kodėl? Ką čia slėpti? Juk ne metai lemia žmogaus vertę. Be to, man smagu, kai žmonės nustemba, sužinoję, kokio iš tiesų aš amžiaus.

Atrado vokalinį džiažą

- O dabar, Ronata, kaip dera jubiliatei, rėšk savo gyvenimo istoriją.

- Esu druskininkietė. Čia gimusi, augusi ir tuo džiaugiuosi bei didžiuojuosi. Baigiau tuometinę 3-iają vidurinę ir muzikos mokyklą. Mokiauosi fortepijono klasėje pas Nataliją Sokolenko, dainavau ansambliuke ir chore. Negalėčiau sakyti, kad tada muzika mane kažkaip ypatingai pakylėdavo, tačiau mokytoja N.Sokolenko skatino mokytis toliau. Įstojau į Vilniaus aukštesniąją J.Tallat-Kelpšos muzikos mokyklą. Pradžioje į chori-

Su sūnum Matu

Su ansambliu “Music Time”

Muzikos mokykloje su tuometiniu direktoriumi Z.Ūksu

Vestuvės 1993-aisiais

Su vyru Žydrūnu kartu jau 18 metų

Agnė Petrauskaitė

Su Audriumi iš “Kelio į žvaigždes” ir jo drauge

Kairėje – Viltė Ambrazaitytė, dešinėje – Ramunė Karlonienė

nį dirigavimą, mat tikėjau 2-ame kurse pereiti į estradinį dainavimą, tačiau po metų praėjo noras.

Kodėl? Pamačiau, kad savo specialybėje galiu gauti daugiau naudos. Be to, Artūras Novikas pakvietė mane dainuoti į džiazo ansamblių. Ten atradau vokalinį džiažą, ir jis man labai gerai sekėsi. Sužinojau apie žymiausias džiazo grupes, ansamblius, klausiau jų įrašų. Už tas žinias iki šiol aš Artūriui žiauriai dėkinga.

Kai mokiausi 3-iam kurse, mes su A.Noviku atidarėme džiazo studiją. Mane parinko mokytis vaikus. Kaip buvo baisu – ne tas

žodis! Įmetė mane kaip į balą, aš juk pati dar beveik vaikas buvau, o jokia ne pedagogė. O čia – už tave niekas nieko nepadarys, dirbk pati ir galvok pati. Ir tik vėliau supratau, kad tada gavau neįkainojamas pamokas.

Baigiau J.Tallat-Kelpšą ir neįstojau į Muzikos akademiją. Konkursas, aišku, buvo didelis, tačiau mano nesėkmė visiems, mane pažinojusiems, buvo didžiulis šokas. Likau Vilniuje, dirbau pas A.Noviką ir gyvenau pas jo močiutę, už nuomą mokėdama 5 litus. Beje, noriu pasakyti, kad išvažiavusi mokytis, iš mamos niekada nepra-

šiau pinigų – versdavausi pati. Pragyvendavau iš koncertų, darbo ir stipendijos.

Be muzikos – nė žingsnio

- Sostinėje sekėsi gerai, tačiau netrukus vėl atsidūrei gimtajame mieste.

- 1993-aisiais ištekėjau ir grįžau į Druskininkus. Su vyru Žydrūnu mokėmės paralelinėse klasėse ir draugavome nuo mokyklos laikų. Kiekvieną savaitgalį grįždavau namo. Tada iš Vilniaus į Druskininkus dar važinėjo traukiniai – pigiau nei autobusu, užtat kelionė

trukdavo 5 valandas.

Netrukus gimė sūnus Matas. Auginau vaiką, ir sunku buvo nusėdėti namie. Kai sūnui suėjo gal 8 mėnesiai, nuėjau dirbti akompaniatorė į Stanionių šokių kolektyvą. Uždirbdavau 40 litų per mėnesį, bet dabar mokau visus liaudies šokių žingsnelius. Eidavau namo po repetitijos tuo žingsniu, kurią tą dieną mokydavo šokėjus. Pas-kui 5 metus dirbau renginių organizatore toje mokykloje, kurią baigiau, - 3-ioje vidurinėje. Įdomus dalykas, kai pasiūliau sukurti mokyklos himną, jis prasidėjo žodžiais: “3-ioji vidurinė mokyk-

Filmuotą reportažą žiūrėkite internete

www.druskonis.lt

mano gyvenimą sugrižęs džiazas”,

Su mama Nijole

Vaikystė Palangoje

Su broliu Eimantu prieš 37 metus ir dabar

Su vakaro vedėju Artūru Skausmeniu

Evita ir Inga Cololo

Su draugais Laima ir Jonu

Šalia mamos - Matas ir jo draugė Simona

Artūras Novikas su žmona Jurga

Su geriausiai draugais Joana ir Germanu Verbickais

la...”, kai ji pakeitė pavadinimą, himno pradžia skambėjo: “Ryto” vidurinė mokykla...”, o kai ji tapo gimnazija, himnas prisitaikė: “Ryto” gimnazija...” Kiek žinau, tą himną jie dainuoja iki šiol. Tai man didžiausias atpildas. Toje mokykloje turėjau ir vokalinį ansambliuką, iki dabar prisimenu jo dalyves – nuostabias, ryškias, gabias merginas, šiuo metu pasklidusias po visą pasaulį.

Tuo metu įstojau į muzikos pedagogiką Šiaulių universitete. Ši specialybė kaip tik ruošia vidurinių mokyklų muzikos mokytojus, ir man pasiūlė darbą “Atgimimo”

mokykloje. Nedvejojau nė akimirkos – po valandos su visais dokumentais sėdėjau direktorės Danutės Časienės kabinete. Ir mokytojų šioje mokykloje iki šiol.

Bet dar prisigalvoju visokios veiklos – man gi mažai. Kokios? Vaikų pop grupė “Labas”, muzikos mokymas vakarinėje mokykloje suaugusiųjų Švietimo centre, vakarais dainuodavau restorane.

Ir politika, ir televizija

- Bet, be viso to, tu dar ir politikė – Savivaldybės tarybos narė. Kam šou prigimties žmogui lišti

į tuos žaidimus?

- Niekada nesidomėjau jokia politika, todėl buvo labai įdomu, kaip veikia savivaldos mechanizmas. Be to, Taryboje juk reikia ir mokytojų, ir gydytojų, ir muzikantų. Tiesą sakant, norėjau išbandyti kitokią, nei man įprasta, sritį. Dabar žinau, kiek daug ir sunkaus ten darbo, ir kokia atsakomybė už viso to slėpį.

- Ir šitokiai užimtai moteriai staiga paaiškėja – ji laukiasi antro vaikelio...

- Taip, gimė dukrytė Mėta. Dabar jai ketveri. Ir labai gerai, kad ji gimė, nes man tuo metu nepapas-

lė man, gal galėčiau būti visų to projekto dalyvių mokytoja. Man buvo šokas, stovėjau apakus, pilnos akys ašarų – kokia iš manęs mokytoja, aš gi iš kaimo, o čia visa Lietuva žiūrės ir aptarinės, šitaip baisu! Tačiau pasispardžiau ir vėliau sutikau. Teko važinėti kas savaitę į Vilnių dirbti. Bet iššūkis tai geras – tu save pasitikrini, ar tikrai gali? Pasirodo – galiu.

Kuria žmonėms šventę

- Koks jausmas apėmė, kai Anatolijus laimėjo tą TV projektą?

- Buvau žiauriai patenkinta. Buvu neapsakomai smagu. Tą jausmą sunku apsaityti – žmogus iš mūsų miesto, pasirodo, gali laimėti!

- Po to nugalėtoju jau kitame televizijos projekte tapo kitas tavo mokinys – Justas Lapatinas.

- Kai jis laimėjo šou “Dangus 2”, žinokit, žliumbiau kruvinom ašarom. Tada jau supratau, kas jo laukia. Būti nugalėtoju labai įpareigoja. Tokius jaunus žmones užgriūva šitiek dėmesio ir jokio privatus gyvenimo.

- Paskui nutiko dar vienas nuotykis – “Chorų karai”, kurio vadove tapai visai netikėtai?

- Kai išgirdau apie šį TV projektą, labai norėjau pati pabandyti sudalyvauti atrankoje. Troškau pabūti eiline choro dalyve, be to, norėjau būti šalia savo mokinio Justo Lapatinas, kuris tapo oranžinio choro generolu. Pamaniau, o kodėl ir man nepakovoju už Dzūkiją? Bet taip išėjo, kad teko imtis tam chorui vadovauti, ir buvo tiek vargo, kad iš tiesų ėmiau manyti – kas mane nešė į tą galerą? Į chorą susirinko kolektyvas visiškai skirtingų žmonių, kuriems labai norėjosi dėmesio, ten buvo tokia “virtuvė”, kad aš keturis mėnesius beveik nemiegojau. Smegenys dirbo ir dieną, ir naktį. Naktimis mintyse dainuodavau visas partijas, kurias chorui reikės rytoj išmokti. Vėl atsinaujino balso stygų uždegimas.

- Bet oranžinio choro laimėta 2-oji vieta tikriausiai atpirko viską?

- Taip. Manėm, kad būsim paskutiniai. O projekto nugalėtojai kauniečiai buvo patys profesionaliausi ir su tokiais susirungti mums buvo didelė garbė.

- Tavo pasaulis toks aktyvus, aplink tave viskas kruta ir juda, bet leisk paklausti – ar tu gyvenime laiminga?

- Manau, kad esu laiminga, nes atradau savo kelią. Gera gyventi visur, kur randi sau nišą. Turiu mėgstamą darbą, kuriu žmonėms šventę, noriu, kad jie būtų laimingi, ir man tai nėra sunku. Ką tik sulaukiau 40-mečio ir labai džiaugiuosi, kad į mano širdį ir gyvenimą vėl grįžo džiazas. Neseniai pradėjau dainuoti su ansambliu “Music Time”, vadovaujamu Algio Sakavičiaus, ir man tai yra pati didžiausia dovana.

Norintys savo akimis išvysti, kas vyko Ronatos jubiliejaus vakarėlyje, gali pažūrėti filmuotą medžiagą internete www.druskonis.lt

tai reikėjo poilsio. Atsirado problemų dėl balso ir gydytojai pasiūlė kurį laiką patylėti. Taip ir nutiko. Pati auginau Mėtą namie lygiai dvejus metus ir dėl to jaučiau žiaurų malonumą.

- O kaip tavo gyvenime atsirado televizija?

- Kaip tik buvau nėščia, kai buvęs mokinys Anatolijus Oleinikas paprašė, kad padėčiau jam pasirušti televizijos projekto “Kelias į žvaigždes” atrankai. Lietuvišką dainą padainavom kartu. Jo ir paklausė – su kuo tu čia dainuoji? Anatolijus sako – su savo mokytoja. Tada laidos prodiuseriai pasiū-

